

Alexandras novell

I Fucking Åmål har hon huvudrollen som Elin. Här skriver Alexandra Dahlström en novell exklusivt för Expressen Fredag:

Han rev bort en lång hudremsa från sitt pekfinger. Det sved. Framför honom stod teven fortfarande på utan ljud. En musliknande man i nedre medelåldern log vad som kanske en gång var menat som ett hjärtligt och entusiastiskt leende. Iklädd en tröja med skrikande gällt mönster stod han och höll i en vit plastapparat. Musmannen såg väldigt olycklig ut trots sitt varggrin.

Han tänkte på henne. Hon med de vackra rörelserna, det korta mörka håret, de tunna handlederna, hennes ansikte när hon sov. Hur hon brukade borra in näsan i hans hals. Den svaga, svaga doften som bara fanns på henne. Andra flickor fanns inte längre.

I teven stod musmannen och geggade runt med det vita plastredskapet i någon motbjudande parodi på mat.

Vad var klockan? Han hade legat i sin soffa sedan gårdagen. Det kanske var eftermiddag? utanför de neddragna persiennerna var det i alla fall strålande fint väder. En geting gjorde idel tappra försök att glömma glasrutan som skilde den från den soliga majdagen. Snart skulle den dö.

Ännu ett insektslik på fönsterbrädan. En telefonsignal skar i den kompakta tystnaden. Han slängde sig på telefonen.

- Ja, det är Patrik?

Ett ögonblicks svaga andhämtningar.

- Hallå? Är det någon där?

- Hej. Det är jag. Hennes röst var sprucken.

- Hej älskling!

- Hej. Jaha. Jag ..hur mår du?

- Jag mår bra. En värme spred sig i kroppen vid ljudet av hennes röst. Hur mår den sötaste personen i världen då?

- Måste du säga så? Jag är inte det.
- Jo. För mig är du det.
- Det är jobbigt.
- Är du sur eller nåt?
- Nej.
- Vad är det då?
- Eller jo. Eller jag vet inte. Det var en dam som började skrika på mig i tunnelbanan idag. Hon sa att hon såg ondskan i mig. Fast det kanske stämmer.
- Det gör det inte alls. Hon var en djävla kärring.
- Vad vet du om det? Sluta döma folk. Du är inte särskilt perfekt själv.
- Det är väl ingen?
- Du lär ju sluta som din farsa.
- Va?
- Men gud vad säger jag.
- Hur kan du ta upp...
- Det var inte meningen. Förlåt!
- Jag förstår inte hur du liksom... Du vet ju att jag tycker att det är jättejobbigt.
- Jag vet inte varför jag sa så. Jag är dum i huvudet.

En lång tystnad följde. Musmannen smakade på sin vita-plastsaks-bearbetade mat. Han log sitt varglande. Illamåendet började välla upp inom honom. Han tvekade.

- Jag längtar efter dig.

- Mmm.
- Kommer du inte hem snart?
- Jag stannar nog ett tag till.
- Varför det?
- Jag vet inte.
- Men du har ju redan varit där en vecka längre?
- Jag orkar inte prata om det nu. Mamma är faktiskt sjuk.
- Är du arg på mig eller vad är det?
- Nej jag är inte arg.
- Varför håller du på såhär då?
- Vadå håller på? Patrik jag måste faktiskt sluta nu. Sköt om dig.
- Jaha. Hejdå.

Han la på luren. Plötligt förvreds musmannens ansiktsuttryck i smärta. Blod spred sig bland majonnäsen och färgade den rosa. Han fick åka till sjukhuset och sy sju stygn.